

ת"פ 33458/08/14 - מדינת ישראל נגד עטאף שעבי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 33458-08-14 מדינת ישראל נ' שעבי

המאשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד
הנאשם
עטאף שעבי

נוכחים:
ב"כ המאשימה: עו"ד אדלר
ב"כ הנאשם: עו"ד שרקאווי
הנאשם בעצמו

הכרעת דין

1. בכתב האישום שהוגש בתיק זה הואשם הנאשם בעבירות של **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה לפי סעיף **329(א)(2)** לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **נשיאת נשק והחזקתו שלא כדין** - עבירות לפי סעיף **144(א) רישא ו-(ב) רישא** לחוק העונשין; **איומים** - עבירה לפי סעיף **192** לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.7.14 בשעה 19:30 או בסמוך לכך, על רקע סכסוך קודם בין הנאשם (להלן: "**הנאשם**" או "**שעבי**") לבין מוחמד עבד אלחכים סרחאן המתגורר במג'ד אלכרום (להלן: "**המתלונן**"), הגיע הנאשם כשהוא נוהג ברכב מסוג פולקסווגן פסאט שמספרו 34-266-13 יחד עם שניים מחבריו לאזור בית מגוריו של המתלונן במג'ד אלכרום, כשהוא חמוש באקדח, שהוא כלי שסוגל לירות כדור או קלע שבכוחם להמית אדם, אותונשא הנאשם והחזיק במכנסיו, ללא רשות כדין (להלן: "**האקדח**"). במקביל הגיעו למקום גם שני אחיו של הנאשם ברכב אחר כשהם מצוידים במקלות.

הנאשם, חבריו ואחיו, יצאו מהרכב והתקרבו למתלונן, שהיה באותו הזמן ברחוב. כשבני משפחתו של המתלונן ניסו להרחיק את אחיו של הנאשם, שלף הנאשם את האקדח ממכנסיו, התקרב לעבר המתלונן ולאחר שאיים על המתלונן כי ירצח אותו, בכוונה להפחידו או להקניטו, ירה הנאשם לעבר המתלונן שני כדורים, בכוונה לגרום לו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה. הואיל ובאקדח ארעה תקלה שמנעה מהנאשם להמשיך ולירות, נמלט הנאשם מהמקום.

במעשיו המתוארים לעיל, ניסה הנאשם לפגוע במתלונן בקליע ובנשק מסוכן בכוונה לגרום לו נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה, החזיק נשא והוביל אקדח בלא רשות על פי דין לנשיאתו והובלתו, וכן איים על המתלונן בפגיעה בגופו בכוונה להפחידו ולהקניטו.

(ההתרחשות הנ"ל תיקרא, להלן: "**האירוע**").

3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום וטען שהוא כלל לא נכח באירוע ולא עשה דבר מכל אשר מיוחס לו על פיו. הוא כפר בקיומו של סכסוך קודם בינו לבין המתלונן, אך הודה שהיו חילוקי דעות בין אחיו לבין המתלונן.

4. התביעה העידה **שבעה** עדי תביעה שאינם שוטרים ושנכחו באירוע או בקרבתו (להלן: "**עדי הראייה**"). **שישה** מהם הוכרזו כעדים עוינים, לאחר שחזרו בהם מהודעותיהם במשטרה, שם סיפרו על מעורבותו של הנאשם באירוע וזיהו אותו כמי שירה לעבר המתלונן.

5. שמיעת הראיות הסתיימה ביום 31.10.16 ובאותו יום סיכמו הצדדים טיעוניהם. ב"כ המאשימה הגיש סיכומים בכתב (סומנו **1/מ**) ואילו הסנגור סיכם טיעונו בעל-פה.

6. טענה מרכזית בפי הסנגור נוגעת לאופן בו נגבו ההודעות מעדי הראייה. במהלך שמיעת הראיות התברר, שארבעה מהעדים לאירוע נחקרו סמוך לאחר האירוע, בבית אחותו של המתלונן, כאשר כולם נמצאים במקום והודעותיהם נגבות בפני כולם, כאשר חלקם אף יושבים ליד אותו שולחן.

התברר כי באופן זה נגבו ההודעות של ארבעה עדי הראייה (להלן: "**ארבעת העדים**"): מוחמד בן עפיף חלאילה (להלן: "**מוחמד עפיף**") (ת/40), דאוד בן עפיף חלאילה (להלן: "**דאוד עפיף**") (ת/42), דאוד אברהים חלאילה (להלן: "**דאוד אברהים**") (ת/44) ומוחמד נור אלדין סרחאן (להלן: "**מוחמד נור**") (ת/55). כך העידו עדים אלה וכך העידו גם השוטרים שגבו מהם את ההודעות - רס"ר אשרף דמוני (להלן: "**דמוני**") (עמ' 71-74 לפרו' ישיבת יום 20.4.15 ועמ' 98-99 לפרו' ישיבת יום 20.6.16) ורס"ל אור פרץ (להלן: "**פרץ**") (עמ' 80-81 לפרו' ישיבת יום 30.4.16).

כל ארבעת העדים הוכרזו, בבית המשפט, כעדים עוינים, לאחר שבהודעתם במשטרה אמרו כי זיהו את הנאשם יורה ולעומת זאת בבית המשפט טענו שהם לא זיהו את הנאשם, אלא שמעו את שמו מאחרים. איש מהם לא ידע לומר את שמו של האדם שממנו שמע את שמו של הנאשם.

לעדויותיהם של ארבעה עדים אלה אתייחס בהמשך, לאחר שאבחן את שאר הראיות.

עדויותו של המתלונן - עבד אלחכים סרחאן.

7. המתלונן לא הגיע למשטרה, מיוזמתו, אלא זומן למשטרה והודעתו נגבתה יום לאחר האירוע - ביום 3.7.14 בשעה 15:40 (ת/52).

בהודעה זו סיפר המתלונן, שביום האירוע (2.7.14) סמוך לשעה 19:30, כאשר הוא ובן דודו חמודי פריד סרחאן (להלן: "**חמודי סרחאן**"), עמדו על הכביש, בכניסה לבית סבו, הגיע למקום דודו, דאוד חלאילה, כדי לאכול עמם ושלושתם (ביחד עם אחרים) עמדו במקום ודיברו. עוד הם מדברים, עבר לידם רכב מסוג פיג'ו (להלן: "**הפיג'ו**"), עצר 10-15 מטרים מהם וממנו ירדו שני אנשים - מנסור שעבי (להלן: "**מנסור**"), שאחז בידו טוריה ואחיו חמודי שעבי (להלן: "**חמודי שעבי**"), שאחז בידו צינור אפור. מיד לאחר מכן, כחמישה מטרים אחריהם, עצר במקום רכב נוסף, מסוג פסאט (להלן: "**הפסאט**") ממנו ירדו שלושה אנשים - מוחסן סובחי חטיב (להלן: "**מוחסן**"), שהחזיק בקרש או באלה; חבר טוב של הנאשם בשם חמודי המכונה עכאו (להלן: "**עכאו**"), שהחזיק באלה או טוריה וכן הנאשם עצמו.

עוד סיפר המתלונן, כי בחלק הקדמי של מכנסי הנאשם, היה נעוץ אקדח שחור. הנאשם ירד מהרכב, צעד שלושה צעדים, הוציא את האקדח מהחלק הקדמי של המכנסיים, דרך אותו ואמר למתלונן "אני ארצח אותך ואין מישהו אחר שירצח אותך חוץ ממני", קילל אותו ואמר לו: "יא מנייק, אני אהרוג אותך אני ארצח אותך", כיוון את האקדח לעבר המתלונן וירה שתי יריות לכיוון ראשו, ממרחק של 5-7 מטרים. המתלונן והאחרים נפלו על הכביש ואז ראה המתלונן שיש מעצור באקדח ואת הנאשם דורך את הנשק והולך לאחור. עקב כך ברחו המתלונן והאחרים מהמקום.

עוד אמר המתלונן במשטרה, כי השלושה האחרים שירדו מכלי הרכב התקרבו לעברו כדי לתקוף אותו, אבל קרובי משפחתו מנעו זאת מהם.

8. המתלונן ציין, כי הרקע לאירוע היא תקרית שאירעה כחודש לפני האירוע, במסגרתה אחים של שעבי הלכו מכות עם חמודי סרחאן והיכו אותו קשות, אך הם לא היו מעוניינים לעשות "סולחה", על אף שדוד שלהם, אחמד מנסור, הזמין אותם לסולחה.

9. כאשר הראה החוקר למתלונן את הסרטון בתחנת המשטרה, זיהה המתלונן (בין היתר), את הנאשם יורה לעברו שתי יריות וציין שהוא נראה בסרטון כשהוא חובש כובע שחור ולבוש בחולצה לבנה.

המתלונן ציין, שהוא מזהה את הנאשם, ב"מאה אחוז", שהם שכנים ושהוא מכיר אותו כעשר שנים ואפילו יראה אותו מגבו, הוא יידע לזהותו. עוד ציין, שהוא זיהה את קולו של הנאשם כאשר צעק לעברו.

10. ביום 6.7.14 הגיע המתלונן למשטרה וביקש לבטל את תלונתו נגד הנאשם. בהודעתו זו (ת/53), אמר המתלונן שהוא מבקש לבטל את התלונה, כי בהמשך השבוע תהיה סולחה.

11. המתלונן ניסה להתחמק ממתן עדות נגד הנאשם. הוא הוזמן פעמיים להעיד ולא הגיע ולבסוף הובא בצו הבאה. בעדותו, שנשמעה בישיבת יום 14.12.15 חזר בו מהדברים שאמר נגד הנאשם, בהודעתו הראשונה והוכרז עד עוין.

לדבריו, ביום האירוע, כאשר הלך לבית סבו, הוא פגש את אָחיו של הנאשם, חמודי ומנסור וטען שהיו עוד שני אנשים שהוא איננו יודע את שמם (עמ' 87 שו' 15 ואילך)

המתלונן הסביר את העובדה שהוא מסר את שמו של הנאשם, כמי שירה בו, בכך שהיה זה בעת צום רמדאן, הייתה לו סחרחורת והוא לא תפקד היטב. עוד טען, כי זמן קצר לאחר מסירת ההודעה הראשונה, עוד באותו יום, הוא הגיע לתחנה וביקש לחזור בו מדבריו אך החוקר אתו דיבר, מיאד שמו, אמר לו שאי אפשר ושהם יעשו שימוש בחקירה הראשונה. לדבריו, גם למחרת הגיע לתחנה ושוב אמר שהוא רוצה לחזור בו מההודעה הראשונה ואמר לחוקר שכל מה שקרה הוא סיפר נכון, מלבד מה שקשור לנאשם, שהם שכנים ושתהיה סולחה, אבל לא רצו לקחת ממנו חקירה חוזרת. (עמ' 87 שו' 21-33)

12. בבית המשפט חזר, פחות או יותר, על הגרסה לאירוע, כפי שמסר בהודעתו הראשונה, למעט העובדה שהיה אקדח והיה ירי. הוא נקב בשמות האנשים שנכחו במקום, אותם ציין בהודעתו הראשונה, פרט לנאשם. לטענתו, בהודעתו הראשונה הוא מסר את הדברים שמסר על הנאשם, מאחר שבני הכפר אמרו לו "שעטאף בא ועשה ככה וככה" (עמ' 88 שו' 25) והוסיף מיד, ביוזמתו, שברמדאן מנפצים הרבה זיקוקים ושייתכן שבגלל הזיקוקים האנשים חשבו שקרה משהו והיה ירי, אך לא היה כל ירי. כשנשאל מיהם אותם אנשים שכך אמרו לו, לא יכול היה לנקוב ולו בשם אחד (עמ' 89 שו' 1-12).

13. אני מעדיפה, בבירור, את האמור בהודעתו הראשונה של המתלונן במשטרה, על פני שאר גרסאותיו. בהודעה זו סיפר המתלונן, באופן ברור וחד משמעי, שהנאשם הוא זה שירה לעברו ומסר פרטים על קרובי משפחתו, שנכחו באירוע. פרטים אלה על קרובי משפחתו של הנאשם, על היות הנאשם שכנו וכן על הסכסוך שהיה בין הנאשם לבין בן דודו, נמסרו על ידי המתלונן גם בראשית עדותו בפניי.

14. אציין כבר כאן, כי טענת הנאשם לפיה הסכסוך לא היה אתו אלא עם אחיו וניסיון סנגורו, בסיכומי, לשכנעני, כי לנאשם לא היה חלק בסכסוך, תוך ציון העובדה שהסולחה נעשתה בעוד הנאשם במעצר, אינה עולה בקנה אחד עם דברי המתלונן, בעדותו בפניי, לפיהם הסכסוך היה גם עם הנאשם (עמ' 87 שו' 13 ו- 22). לאחר שהוכרז עד עוין הוסיף המתלונן הסבר לכך שציין את שמו של הנאשם ואמר, שהנאשם התקשר אליו יום-יומיים לפני האירוע, כדי לעשות סולחה על האירוע הקודם ולכן, כאשר באו אחיו ותקפו אותו (באירוע דנן) הוא חשב שהנאשם מְשַׁחֵק מְשַׁחֵק לא ראוי וזה נוסף על מה שאמרו לו אנשי הכפר ולכן אמר את שמו. (עמ' 93 שו' 18 ו-22)

עוד אמר המתלונן, מיוזמתו: "**... אני יודע שביני לבין עטאף הסיפור לא יגדל יותר והייתה בינינו סולחה. ועובדה, הייתה סולחה וגם הייתה סולחה עם הבני דודים שלי ועם האחים שלו**". (עמ' 88 שו' 1-2).

15. עדותו של המתלונן בפניי הייתה מגמתית ורצופה סתירות ופרכות. הוא הכחיש את חתימתו על ההודעה הראשונה והכחיש שאמר שראה אצל הנאשם אקדח (עמ' 90 שו' 1-5).

הוא טען שבהודעתו השנייה, כשאמר יריות, התכוון לזיקוקים (עמ' 94 שו' 14-17) ושהוא אמר עוד הרבה דברים לחוקר אבל החוקר סירב לרשום את מה שאמר לו (עמ' 94 שו' 21-22).

כאשר הוצג בפניו הסרטון, במהלך עדותו בפניי, טען המתלונן שהאירוע לא קרה במקום הנראה בסרטון ושגם שעת האירוע, המופיעה על הצג - 19:29, איננה נכונה ושהאירוע התרחש בשעה שש בערב בערך. בנוסף אמר, שרואים קטטה ושזו לא הקטטה אליה התכוון בהודעתו הראשונה. (עמ' 100, שו' 14-16) לדבריו, הקטטה בה הוא היה מעורב, התרחשה במרחק של 20 מ' או יותר, מהמקום הנראה בסרטון, בסימטה למטה. (עמ' 91 שו' 19-20).

דברים אלה סותרים את הודעות שאר העדים לאירוע, לרבות עדות מנסור, אחיו של הנאשם, אשר העיד כעד הגנה ואת הנראה בסרטון. למעשה - דברים אלה סותרים גם את עדותו הוא בבית המשפט, שכן בתחילת עדותו בפניי ציין המתלונן שהוא רצה לומר למשטרה שכל מה שסיפר בהודעתו הראשונה אמת, פרט למה שסיפר בנוגע לנאשם (עמ' 87 משו' 29 ואילך). כמו כן ציין המתלונן, בעדותו בפניי, את מנסור שעבי וחמודי שעבי וכן את קרובי משפחתו דאוד חלאילה, חמודי חלאילה ומוחמד סרחאן (עמ' 88), כמי שהיו מעורבים בקטטה בה הוא היה מעורב, אלא שאיש מהעדים לא טען שהיו שתי קטטות.

זאת ועוד - בהודעתו הראשונה זיהה המתלונן את האירוע בסרטון, ללא כל הסתייגות, כאירוע בו הוא השתתף. גם בהודעתו השנייה - בה חזר בו מהטענה כי הנאשם הוא שירה כלפיו, המשיך והתייחס אל האירוע הנראה בסרטון כאל האירוע בו הוא השתתף ובגינה הגיש את התלונה. הפעם הראשונה שהוא טען שהוא היה באירוע אחר, שאירע לפני כן ובמקום אחר, היא בעדותו בפניי וברי כי מדובר בגרסה שקרית שהמציא המתלונן על מנת

להתחמק מאשר רואים בסרטון.

16. המתלונן אישר שהוא סיפר לאביו, לאחר האירוע, שהנאשם הגיע עם אקדח שלוף וירה שתי יריות לכיוונו ואז נהיה לו מעצור, (כפי שאביו סיפר למשטרה בהודעתו מיום 3.7.14), אך טען שזו לא הייתה אמת אבל "**כשעלינו על הדבר**" כבר עברו יומיים (עמ' 96 שו' 7).

דבריו האחרונים סותרים את עדותו בפניי, לפיה כבר ביום בו מסר את הודעתו הראשונה, הוא חזר לתחנה וביקש לחזור בו מהדברים שאמר נגד הנאשם.

בנוסף, החוקר ביבאר מואיד, אשר גבה את שתי הודעותיו של המתלונן (**ת/52** ו- **ת/53**) העיד וטען שלא היו דברים מעולם. לדבריו, המתלונן לא חזר אליו, לא באותו יום ולא לאחר מכן, אלא ביום בו נגבתה ההודעה השנייה. הוא לא נחקר על דבריו אלה ודבריו אמינים עליי.

17. אין לי כל ספק שהדברים שאמר המתלונן בהודעתו הראשונה, דברי אמת הם. אין לי כל ספק שהוא מסר את שמו של הנאשם וסיפר שהנאשם שלף אקדח וירה לעברו, מאחר שכך אמנם קרה. אמיתות הדברים שמסר בהודעתו הראשונה עולה, בראש ובראשונה, מתוך ההודעה עצמה, אשר עמוסה בפרטים המעידים על אמיתותה.

הפרטים מתייחסים לאירוע - סדר הגעת כלי הרכב, המרחקים ממנו בהם עצרו, מי ירד מהם, מה החזיק כל אחד, האופן בו החזיק הנאשם באקדח, שלף אותו וירה לעברו, האיומים והקללות שהטיח בו, תגובתו ותגובת דודיו לירי, המעצור באקדח, ועוד. הוא אף הבהיר בהודעתו הראשונה, כיצד בדיוק זיהה את הנאשם וגם על פי עדותו בפניי, פרטים אלה נכונים הם.

זאת ועוד - גם בהודעתו השנייה, בה טען שלא הנאשם ירה בו, המשיך וטען שהוא שמע יריות (**ת/53** שו' 10, 31, 34), בעוד שבעדותו בפניי טען שלא היו יריות ושהיו זיקוקים והוא טעה לחשוב שאלה יריות.

מדובר בסתירות מהותיות ביותר ולמעשה - בשקר, המעידים על הכזב שבדברי המתלונן בעדותו בפניי.

18. ואם לא די בכך - בדבריו בהודעתו השנייה, בנוגע לסרטון, אישר המתלונן, בבירור ובמפורש, כי הדברים בסרטון, עליהם הוא הצביע בפני החוקר בהודעתו הראשונה ושמות האנשים שציין שם, נכונים הם, אבל הסביר שהוא מבקש, בכל זאת, לבטל את התלונה, כי תהיה סולחה וכי הוא איננו מחפש בעיות ואיננו רוצה לפגוע בילדיו של הנאשם.

כאשר נשאל אם הדברים שמסר בהודעתו הראשונה היו אמת, אמר: "**אני לא רוצה לגרום עוול לבן אדם וכל**

מה שמסרתי לך בעדות הראשונה הוא לא אמת וכן: **"... אני לא ראיתי דבר אני ראיתי אלות ושמעתי יריות וזהו ראיתי שלוש או ארבעה אנשים באים אלי וברחתי ומעבר לזה אין לי מה להוסיף"**.

עם זאת, בהמשך דבריו בהודעה זו, אמר: **"באירוע עצמו היה ירי ודבר זה הלחיץ אותי ופחדתי. אני לא ראיתי מי ירה בי. אנחנו רוצים לעשות סולחה ולכן אני מבקש מכם לסגור את התיק..."**.

בהמשך נשאל:

"בעדותך הקודמת שנינו יחד צפינו בסרטון ובו תיעוד אירוע הירי ואתה זיהית את האנשים והתבעת עליהם ואף נקטת בשמותיהם, האם כל מה שמסרת לגבי הזיהוי והצפייה בעדות הקודמת הוא אמת?"

והשיב:

"מה שראיתי בסרטון אני הצבעתי לך עליו ואמרתי לך את שמות האנשים כי אני מכיר אותם והם מהכפר שלי ובקטע הזה של הצפייה זה נכון ואמת אבל בכל זאת אני מבקש לבטל את התלונה כי תהיה סולחה במהלך השבוע וזה יביא שקט בכפר ויש לנו חג ואני לא מחפש בעיות ולגבי עטאף שזיהיתי אותו יורה בסרטון אני מבקש לרחם עליו כי יש לו ילדים קטנים ויש לנו חג. אם עטאף יעצר אין מי שישיגח על שני הילדים שלו וזהו".

עינינו הרואות - גם כאשר המתלונן בא למשטרה על מנת לבטל את התלונה ואמר, תחילה, שכל הדברים שמסר בהודעה הראשונה אינם אמת, הוא אישר (בניגוד לדבריו בעדותו בפניי), שהיה ירי באירוע והסביר שהוא רוצה לבטל את התלונה בגלל הסולחה.

הכחשתו את הודעתו הראשונה נעשתה בחצי-פה ובהמשך ההודעה, כאשר החוקר שאל אותו לגבי הסרטון לא יכול היה המתלונן לעמוד בהכחשתו את מעורבותו של הנאשם באירוע ולמעשה אישר את אשר אמר לגביו בהודעה הראשונה, היינו - שכל שאמר בהודעה הראשונה, בעת הצפייה בסרטון הוא אמת ושהוא זיהה את הנאשם יורה.

19. לא נעלם מעיניי שהמתלונן היה נוכח בבית אחותו בעת שנגבו הודעות שאר העדים, אך לדברי המתלונן עצמו, בעדותו בפניי, הוא לא מסר הודעה, באותו יום, כי הוא היה בצום, לא היה מרוכז ולא הבין דבר (עמ' 97 שו' 29). לאחר מכן, אישר המתלונן את דברי הסנגור לפיהם הוא שמע מה גובים השוטרים מהעדים האחרים (עמ' 98 שו' 1-4), אולם אין בכך ולא כלום לאור הדברים שהוא עצמו אמר קודם לכן, לפיהם הוא לא היה מרוכז ולא הבין דבר.

20. בנסיבות אלה, ועל פי סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] (להלן: "הפקודה"), אני מעדיפה, כאמור, את הודעתו הראשונה של המתלונן במשטרה, על פני עדותו בפניי.

21. על פי סעיף 10א' לפקודה, אמירת עד שנמסרה מחוץ לכותלי בית המשפט והתקבלה כראיה, טעונה

תוספת ראייתית מסוג "דבר לחיזוק". על פי הפסיקה, אין מדובר בתוספת ראייתית המסבכת את הנאשם בביצוע המעשים, אלא די שיש בה אישור לפרט רלבנטי עליו העיד העד ושהנאשם התכחש לו. ראו ע"פ 8469/99 אסקין נ' מדינת ישראל (01/01/2001); ע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל (6.9.2010); ע"פ 4428/13 שיטרית נ' מדינת ישראל (30.4.2014); ע"פ 3217/14. נ.ש' נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (31.7.2016).

כפי שיפורט להלן, בראיות שהובאו בפני מצויות תמיכות של ממש בדבריו של המתלונן בהודעתו הראשונה, המהוות תוספת ראייתית, כנדרש ואף מעבר לכך.

22. אחד העדים לאירוע, היה **מוחמד בן עלי חכים** (להלן: "**מוחמד חכים**"). הוא מסר הודעה במשטרה ביום 13.8.14 בשעה 16:37 (**ת/45**) וסיפר את האירוע באופן דומה למה שסיפר המתלונן בהודעתו הראשונה במשטרה. בין היתר סיפר, כי נהג הפסאט ירד מהרכב וכאשר הוא היה במרחק של כ-5 מטרים ממנו הוא ראה, כי בין ביטנו למכנסיו יש אקדח שחור. אחרי שהוא ירד מהפסאט, הוא שלף את האקדח וירה לכיוון של המתלונן, המשך לכוון את האקדח לעברו, אך האקדח נתקע (שם, שו' 12-17).

כאשר נשאל אם הוא מכיר את הבחור עם האקדח השיב ששמו הוא עטאף שעבי וכי הוא יודע זאת מאחר שאנשים שנכחו במקום, כולל דאוד חלאילה, אמרו שזה שמו ושהוא מהכפר (שם, שו' 24-27), אך הוא לא ראה אותו קודם, לא לפני האירוע ולא אחריו. הוא תיאר אותו כבחור עם ראש גדול, צבע עור שחרחר, מבנה גוף מלא קצת, לא גבוה ולא נמוך, בערך 1.70 מ'. תיאור זה דומה לתיאורו של הנאשם.

ביום 18.8.14 נערך לעד מסדר תצלומים, בו הושמה תמונתו של הנאשם, אך הוא לא זיהה אותו והסביר שהוא לא יכול היה לזהות, כי כולם דומים (ראו הודעתו **ת/46**). בבית המשפט אמר, לעומת זאת, שהוא לא זיהה אותו כי לא ראה אותו באירוע.

23. דבריו של מוחמד חכים באשר ל**לזהות** הירה, מהווים עדות שמועה. עם זאת, דבריו באשר לתיאור האירוע, באשר לנוכחות המתלונן באירוע ובאשר לכך שאדם כלשהו, שירד מהפסאט החזיק אקדח שחור וירה על המתלונן, אינם עדות שמיעה, אלא עדות מכלי ראשון, הסותרת את עדותו של המתלונן בבית המשפט ומחזקת את דברי המתלונן בהודעתו הראשונה למשטרה.

24. יש לציין, כי גם עד זה לא נענה להזמנה להעיד והיה צורך להביאו באמצעות המשטרה. הוא העיד (ביום 20.4.15) בחוסר רצון בולט ובעדותו סתר מהותית את דבריו במשטרה והוכרז עד עוין.

הוא אישר שאמר אמת במשטרה, אך טען שהוא לא יכול היה לראות אם לאדם שירד מהפסאט היה אקדח שחור וטען ש"היו הרבה אנשים והם אמרו". כן טען שהוא אמר במשטרה שהבחור שהחזיק אקדח כיוון אותו לעבר המתלונן וירה ירייה אחת, מאחר ששמע זאת מאחרים. כן טען, בניגוד לדבריו במשטרה, שהוא שמע רעש, אך לא זיהה אם זה ירי או זיקוקים "**יש כאלה שאמרו זיקוקים ויש כאלה שאמרו שזה ירי**".

25. אינני מקבלת דברים אלה וסבורה אני שהאמת מצויה בדברים שמסר למשטרה, אותם אני מעדיפה על פני עדותו בבית המשפט. עובדה היא, שכאשר העד אמר במשטרה דברים ששמע מאחרים, הוא ציין זאת, במפורש. כך עשה לגבי פרט מהותי, שהוא זהותו של היורה. כבר בהודעתו במשטרה אמר העד, שהוא שמע את שמו של הנאשם מאנשים שהיו במקום. אין לי ספק, שאם העד היה רק שומע מאנשים שלבחור שירד מהפסאט היה אקדח, היה מציין זאת. לא רק שהוא לא ציין שהוא שמע את הדברים מאחרים, אלא שהוא אמר, במפורש, בלשון יחיד נוכח, שהוא הבחין באקדח כאשר אותו בחור "**עבר את הרכב שהיה בו והיה בטוח הראיה שלי במרחק כ- 5 מטר או פחות ראיתי כי יש לו בחלק הקדמי בין הבטן למכנס אקדח שחור...**" (ת/45, שו' 12-14) ולקראת סיום הודעתו אמר: "**... אני מוכן להגיע לבית המשפט ולהעיד, כי כל מה שאמרתי זה אמת, ואני אמרתי את הדברים מרצוני כי הייתי עד לאירוע...**" (שם, שו' 47-48).

26. בחקירתו הנגדית אמר העד שהוא לא דיבר עם אנשים על האירוע ושהוא עובד באזור הדרום (עמ' 70 שו' 8-5).

בגביית עדותו של עד זה לא נפל כל פגם ויש בה כדי להוות את החיזוק הנדרש, לדבריו של המתלונן בהודעתו הראשונה למשטרה.

27. עד נוסף, **סלים מטר**, אשר שמו הרשמי הוא **קאסם חאסן עלי חריקה** (להלן: "**סלים**"), גר ליד מקום האירוע. הוא לא ראה את האירוע עצמו, אך לפי דבריו בהודעתו למשטרה (סומנה **נ/1**), ביום האירוע (2.7.14), סמוך לשעה 19:45, הוא שמע צעקות, יצא למרפסת ביתו, הנמצא סמוך למקום האירוע, וראה את הנאשם ומשפחתו מגיעים לכיוון של אייטר פריד סרחאן (להלן: "**אייטר**"), שעמד בכניסה לחצר שלו. הוא ביקש מאייטר שייכנס לביתו והוא עצמו יצא אל הנאשם ומשפחתו והזהיר אותם שלא ייכנסו לחצר שלו. בידיהם ראה כלי תקיפה, אך לא ראה נשק. בהמשך הגיעה למקום חתאם, אמו של אייטר.

בעדותו בבית המשפט אישר את הדברים הנ"ל וסיפר שהוא ירד למטה, ראה את הנאשם ובני משפחתו (שהם שכנים שלו) עומדים ברחוב, בפתח הבית שלהם, והיו עוד שני בחורים צעירים שעמדו מולם בצד השני. הוא ניגש ודיבר עם הנאשם. לדבריו, לנאשם לא היה דבר ביד.

28. בעובדה שסלים לא ראה אקדח בידיו של הנאשם, בשלב בו הוא ראה את הנאשם, אין כדי לשלול הימצאות אקדח ברשות הנאשם כאשר הוא ירד מהרכב וירה לעבר המתלונן.

עדות בעניין הימצאות אקדח בידו של הנאשם לאחר האירוע נמצאת בהודעתה של אמו של אייטר, חתאם, אשר נמסרה למשטרה, ביום 3.7.14 (ת/54). בהודעה זו סיפרה חתאם, כי היא יצאה מביתה לאחר האירוע ולאחר היריות ונאמר לה שהנאשם ירה במתלונן. היא ואייטר בנה, הלכו ברגל לכיוון המקום ואז ראתה את הנאשם עם

אחיו ובחור ממשפחת חטיב, באים לכיוונם. בנה אייטר ברח והיא ראתה פתאום את הנאשם עומד מולה, במרחק של 10 מטרים ממנה, כשהוא מחזיק באקדח. הנאשם לבש חולצה לבנה ואחיו מחמוד חולצה שחורה. חתאם צעקה וברחה לביתו של סלים מטר.

29. גם חתאם הוזמנה לבית המשפט כמה פעמים ולא הגיעה ולבסוף הובאה בצו הבאה. בעדותה בבית המשפט חזרה בה מהדברים המהותיים שאמרה במשטרה, הוכרזה עדה עוינת והודעתה הוגשה וסומנה ת/54.

30. בעדותה בבית המשפט, ניכר היה שהיא מנסה להרחיק עצמה מההתרחשות עליה סיפרה במשטרה, מהנאשם ומהיכרותה אותו ומהדברים שמסרה למשטרה. כאשר נשאלה, מספר פעמים, אם בהודעתה למשטרה אמרה אמת, השיבה שהיא איננה זוכרת מה אמרה. היא אישרה שהייתה במשטרה ומסרה הודעה, אך טענה שאיננה זוכרת מה אמרה ושאנינה יודעת על איזה אירוע חקרו אותה. כמו כן, טענה חתאם שהיא איננה זוכרת אם ראתה את הנאשם או אם אמרה למשטרה שראתה אקדח בידיו.

לדבריה בבית המשפט, הנאשם עמד בחוץ. היא יודעת שהוא שכן שלה, אבל היא לא הכירה אותו. גם היא טענה, כמו האחרים, שאמרו לה שזה עטאף. כשנשאלה מי אמר לה השיבה שפעם נסעה עם בנה אוסאמה באוטו והוא אמר לה: "**הנה, זה עטאף**". לדבריה, היא נהגה לשאול אותו מי האנשים שעוברים ברחוב והוא היה אומר לה.

בעדותה בפניי, נמצאו סתירות רבות ונראה היה שאין היא יודעת באיזו גרסה לבחור. תחילה אמרה שהייתה קטטה, ושהיא ובנה אייטר ירדו לראות מה קרה אבל לא ראו כלום. לטענתה, היא ראתה אנשים רחוקים אבל לא יודעת כלום לדבריה היא ובנה אייטר הלכו ברגל, הגיעו לביתו של סלים מטר ועמדו שם ואז היא חזרה הביתה. (עמ' 103 שו' 16-33, עמ' 104 שו' 17-22).

לאחר מכן הכחישה שהלכה ביום האירוע עם בנה אייטר לכיוון ככר אלעין בכפר מג'ד אל כרום, אך לאחר מכן אישרה שאמרו שיש בעיה ובנה אייטר רצה ללכת לראות מה קרה ובדרך לאותה שכונה היא הלכה אחריו וביקשה ממנו לא ללכת לשם. (עמ' 87 שו' 17-23).

יש לציין, כי דבריה של חתאם במשטרה נתמכים דווקא בדברי מנסור, אחיו של הנאשם, שהובא כעד הגנה, לפיהם מנסור אישר שאחרי האירוע הוא ראה את אייטר סרחאן, ליד הבית, שאייטר צעק והפרידו ביניהם ואייטר הלך לביתו של השכן סלים מטר.

31. נוכח האמור לעיל והתרשמתי ממנה, איני נותנת כל אמון בעדותה בפניי ואני מעדיפה את האמור בהודעתה למשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

32. הודעותיהם של מוחמד חכים של סלים ושל חתאם אינן מזוהמות במחדל החקירה. הודעות עדים אלה לא נגבו בבית אחות המתלונן, אלא לאחר מכן והן אף נגבו על ידי חוקר אחר (סאמר דלה) ללא שנפל פגם כלשהו באופן גבייתן.

עדותו של מוחמד חכים והודעותיהם של סלים ושל חתאם (שהתקבלו על פי סעיף 10א' לפקודה והועדפו בעיניי), מחזקות את נסיבות האירוע ואת המשתתפים בו, כפי שסופרו על ידי המתלונן בהודעתו הראשונה למשטרה, לרבות העובדה שהיה ירי לכיוון המתלונן והימצאותו של הנאשם במקום האירוע ובמועד האירוע ומפריכות את גרסת הנאשם לפיה הוא כלל לא היה במקום.

33. וכעת אעבור לדון בעדויותיהם של ארבעת העדים, שהודעותיהם נגבו סמוך לאחר האירוע, בבית אחותו של המתלונן - **מוחמד נור אלדין סרחאן; מוחמד עפיף חלאילה, דאוד עפיף חלאילה**, (שנגבו על ידי אשרף דמוני) **ודאוד אברהים חלאילה** (שנגבתה על ידי אור פרץ).

34. לא יכולה להיות מחלוקת, כי האופן בו נגבו עדויות ארבעת העדים הנ"ל, פסול הוא וכי נפל פגם מהותי בגבייתן. גביית הודעת עד, בנוכחות עדים אחרים, מנוגדת לעקרונות יסוד של חקירה. אופן חקירה זה עלול להשפיע, במודע או שלא במודע, על הגרסאות שמוסרים העדים ועלול להביא לעיוות דין.

עם זאת, אין בכך **בלבד** כדי להביא לפסילת הודעותיהם של ארבעת העדים ולהתעלמות מהדברים שנמסרו על ידם בהודעות אלה. אין לומר, אפרוירי, כי גביית הודעה מעד, לאחר שהוא שוחח עם עדים אחרים, מאיין את האמור בהודעתו. חילופי דברים בין עדים לאירוע, הוא דבר טבעי ורגיל. זו דרכם של בני האדם, במיוחד כאשר מדובר באירוע מסעיר, כפי האירוע דנן, בו מספר אנשים, נושאי כלי תקיפה, ניסו לפגוע באחר או באחרים ואחד מהם אף ירה יריות כלפי אחר.

אין בעצם העובדה שהודעותיהם של העדים נגבו בנסיבות שתוארו לעיל, כדי שייקבע, ללא כל בדיקה ובחינה, כי מה שהם מסרו בהודעותיהם, איננו נכון. יש לבדוק, לגבי כל אחד מהעדים את סימני האמת, או השקר, אשר בהודעתו וכן בדבריו בבית המשפט, בין היתר גם על רקע כלל הראיות בתיק ולקבוע איזו גרסה היא הנכונה - זו שמסר העד בהודעתו במשטרה, או זו שמסר בבית המשפט.

כמובן שיש לעשות כן בזהירות יתירה, תוך מתן משקל לנסיבות בהן נגבו ההודעות, לאופן גבייתן ולחומרת הפסול ולבחון בקפדנות, האם העובדה שההודעות נגבו מהעדים, באופן פסול, הביאה לסילוף האמור בהודעות.

כבר נפסק כי: "התוצאה של פגם מסוג זה צריכה להיות במישור המשקל ואיננה יכולה להיות פסילה מניה וביה של העדויות (עיינו: ע"פ 6399/10 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 36 לפסק דינו של חברי השופט י' שוהם (פורסם בנבו, 15.7.2012)). רמז לכך ניתן למצוא בהוראותיו סעיף 172 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, העוסק בסדר העדת עדים, כאשר הרציונל העומד בבסיסו הינו החשש מפני 'זיהום עדויות'. סעיף זה קובע כי: 'עד שטרם העיד - פרט לנאשם - לא יהא נוכח בגביית עדותו של עד אחר...!', ואולם נפקותה של אי-עמידה בכלל זה מסויגת בסיפא של הסעיף, שם נקבע כי: 'עד ששמע עדותו של עד אחר, אינו נפסל לעדות בשל כך בלבד' - ע"פ 4936/11 משה ישועה נ' מדינת ישראל (31.12.2012).

35. לאחר שבחנתי, בקפדנות ובזהירות, את הודעות ארבעת העדים ואת כלל הראיות, הגעתי למסקנה, כי

האמור בהודעותיהם במשטרה הוא הנכון וכי בבית המשפט בחרו לחזור בהם מזיהויים את הנאשם, לא מאחר שלא זיהו אותו, אלא מסיבות אחרות ובכללן - העובדה שנעשתה סולחה בין הצדדים.

אוסף ואומר, כי לאחר ששמעתי את עדויותיהם של החוקרים דמוני ופרץ, שוכנעתי שהחוקרים לא פעלו בזדון, אלא בתום לב, מתוך רצון לגבות הודעות ממספר עדים, סמוך לאחר האירוע.

36. הפגם הנ"ל בחקירה, עשוי להקים לנאשם טענה מסוג "הגנה מן הצדק". אמנם, הסנגור לא טען לתחולתה של הגנה זו, אולם בחנתי גם זאת, בהתאם למבחנים שנקבעו בהלכת בורוביץ' - ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נט(6) 776 (2005), והגעתי למסקנה, כי חרף הפגם בגביית ההודעות מארבעת העדים, אין בניהול ההליך משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות ואין בו כדי לפגוע ביכולתו של הנאשם להתגונן.

ההלכה בנושא מחדלי חקירה ידועה. בעצם קיומו של מחדל חקירתי, אין כדי להביא לזיכויו של הנאשם. יש לעמוד על מהותו של המחדל ועל השפעתו על יכולתו של ביהמ"ש לקבוע עובדות ברמה הנדרשת במשפט פלילי. את משקלו של המחדל יש לבחון על רקע מכלול חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט. ראו דברים שנאמרו בע"פ 7287/13 סידאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 34 (23.9.2014), "עצם קיומם של מחדלי חקירה אינו מהווה טעם מספיק לזיכויו של נאשם... על בית המשפט לבחון, האם המחדלים הנטענים מעוררים ספק סביר לגבי אשמתו של הנאשם... השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנקוט בצעדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר". כן ראו: ע"פ 7546/06 אבו סבית נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (31.10.07); דברי כבוד השופט רובינשטיין בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (מיום 18.5.2006) והתוצאה אליה הגיע בית המשפט, שם.

37. במקרה דנן מדובר בעבירה חמורה ביותר, בה נכחו מספר עדים. הודעות ארבעת העדים נגבו סמוך לאחר האירוע ובהן אמרו עדים אלה, שהם, באופן אישי, זיהו את הנאשם כמי שירה. מספר שבועות לאחר מכן נגבו משניים מעדים אלה, הודעות נוספות, בהן חזרו ואמרו שהם זיהו את הנאשם יורה ואף הצביעו עליו בסרטון של האירוע שהוצג בפניהם.

בנוסף לארבעת העדים, קיימים עדים נוספים, שבגביית הודעותיהם לא נפל כל פגם והם מצביעים על הנאשם כמי שנכח במקום האירוע וכמי שירה, הכל - כמפורט לעיל. בהינתן תשתית ראייתית כזו ובהינתן ראיות חיזוק לאותה תשתית (אשר יפורטו להלן), אין בקיומו של המחדל הנ"ל, כשלעצמו, כדי להביא לזיכויו של הנאשם. נוכח כלל הראיות שהובאו בפניי, סבורה אני, כי חרף הפגם בחקירת ארבעת העדים, לא נפגעה יכולתו של הנאשם להתגונן ולא נפגעה חשיפת האמת.

בשולי הדברים, אני מורה על העברת הכרעת דין זו למפקד תחנת כרמיאל, על מנת שייתן דעתו למחדל החקירתי, האמור בסעיפים 6 ו- 34 לעיל ויפעל להדרכת כל החוקרים, בהתאם, על מנת שמקרה כזה לא יישנה.

38. להלן אבחן, פרטנית, את עדותו של כל אחד מארבעת העדים הנ"ל;

39. **מוחמד נור אלדין סרחאן**

הודעתו (ת/55) נגבתה בשעה 20:45 ובה סיפר שבשעה 19:00-19:30 לערך, כשהוא היה בחצר המעיין, הגיעה מכונית פיג'ו כחולה קטנה, ממנה ירדו שני בחורים, אחד עם טוריה ואחד עם ברזל, התנהל ויכוח עם

קללות ופתאום עטאף מנסור (הנאשם) ירד מרכב מצד מזרח, עם אקדח שחור "מוחבא בביצים", עמד ליד אחיו ואמר למוחמד עבד אל חכים "יא מניאק" וירה בו שני כדורים וכולם ברחו. עוד סיפר, שהיה לנאשם מעצור בנשק והוא ברח בפיג'ו הכחולה לכיוון מזרח.

בהמשך אמר שהוא היה במרחק של 3 מטרים מהנאשם (ת/55 שו' 18).

40. בבית המשפט חזר בו מדבריו במשטרה, אמר שהיה מדובר ב"ריב קטן" בין ילדים, שאחד היה עם מקל והשני הוא אינו יודע עם מה, ושהוא איננו זוכר את שמותיהם.

כאשר נשאל מי הבחור שיושב מאחוריו (הנאשם) העמיד פנים שהוא אינו יודע בדיוק ואמר שהוא מכיר אותו מהכפר, כשנשאל לשמו אמר: "**עטאף, לא? כן, עטאף, אני מכיר אותו**", אך טען שהוא איננו יודע את שם משפחתו. רק כשנשאל במפורש מי זה עטאף מנסור, אמר שזה האדם שיושב מאחוריו (הנאשם). כן טען שהוא לא ראה אותו במקום האירוע.

העד הכחיש שהוא אמר למשטרה (כפי שכתוב בהודעתו ת/55 שו' 8 ואילך): "**פתאום עטאף מנסור ירד מרכב מצד מזרחי והגיע בריצה אל מוחמד סרחאן**" וטען שאיננו זוכר שאמר: שהנאשם הגיע בריצה "**עם אקדח שחור, מוחבא בביצים שלו**". כן הכחיש שהוא אמר שהנאשם קילל וירה שני כדורים וטען שבאותו תאריך היה במקום בלגאן והיו זיקוקים.

41. הוא הוכרז עד עוין ולאחר שמשמעות הדבר הוסברה לו, אמר כי דבריו בבית המשפט הם אמת, טען שהוא נחקר על ידי השוטר "באמצע הרחוב" ושהיו שם אנשים שדיברו שטויות ואמרו דברים שונים, אבל הנאשם לא היה במקום.

לאחר שחתימתו על ההודעה הוצגה בפניו הוא אישר אותה ואמר שהוא "**סיפר סיפורים**" ו"דיבר שטויות". כשנשאל למה שיקר בחקירה במשטרה השיב: "**אולי הייתי עצבני, אולי הייתי במצב לא טוב, שמעתי שטויות מאנשים שרוצים להחמיר עניינים**" (עמ' 95 שו' 4-2).

בחקירתו הנגדית סיפר שהודעתו נגבתה ממנו בנוכחות אנשים אחרים, שדיברו על האירוע וטען ששמע שמועות. כשנשאל אם שמע מה אחרים סיפרו בהודעותיהם לשוטרים השיב: "**לא בדיוק, שמעתי פה שמעתי שם, אבל לא התעניינתי בסיפורים האלה**" (עמ' 98 שו' 5-3).

גם בעדותו בבית המשפט שינה העד את גרסתו. תחילה, בחקירתו על ידי ב"כ המאשימה, טען העד שהוא כלל לא אמר את הדברים המתייחסים לנאשם, הרשומים בהודעתו, אולם לאחר שהסנגור טען בפניו שהוא אמר את הדברים במשטרה, שינה גרסתו וטען שהוא אמר את הדברים משמועות.

42. החוקר דמוני, שגבה את ההודעה, אישר שהיא נגבתה בנוכחות אחרים ושגם המתלונן היה במקום, אך

עמד על כך שהעד מסר את הדברים שנכתבו בהודעה ושהוא דייק ברישום השאלות והתשובות (עמ' 99).

על הפגם שבגביית ההודעה באופן האמור, כבר עמדתי לעיל. אבהיר, כאן, כי אני מאמינה לדברי דמוני, לפיהם הוא דייק ברישום הדברים וכל מה שנרשם בהודעה מפי העד, אכן נאמר על ידו.

43. למעשה, אין מחלוקת שהעד עצמו נכח באירוע ושהוא, ביחד עם אחיו מוחמד חלאילה, ניסו להרגיע את האנשים שירדו מהרכב ולהפריד, בינם לבין המתלונן ואחיו, כך שבירי שהעד ראה את הדברים ואת המעורבים ממרחק קצר ביותר. עוד ברור, מעבר לכל ספק, שהעד, המתגורר בכפר, מכיר את הנאשם בפניו ובשמו - למרות ניסיונו הכושל, בתחילת עדותו בפניי, להעמיד פנים כאילו הוא איננו יודע את שמו של הנאשם, שישב מאחוריו.

עיון בהודעתו של העד מעלה, כי האירוע סופר על ידו בגוף ראשון, כפי שמספר מי שנכח באירוע, ראה במו עיניו ושמע במו אזניו, את המתרחש ולא כפי שמספר מי ששמע שמועות. האירוע, כפי שסופר על ידו תואם גם את הנראה בסרטון.

אינני מאמינה לדברי העד בעדותו בפניי וסבורה אני שדבריו למשטרה הם האמת ושהוא אכן זיהה את הנאשם, אשר נהג כפי המתואר בהודעה שמסר העד למשטרה ואני מעדיפה את ההודעה על פני עדותו בפניי.

44. דאוד אברהים חלאילה

הודעתו (ת/44) נגבתה בשעה 21:08 ובה סיפר, שבשעה 19:20 לערך, הוא עמד במקום האירוע, עם חבריו וראה שלושה אנשים, שניים עם מוטות והשלישי עם אקדח שחור אותו הוא כיוון לעבר המתלונן. באמצע הירי נתקע האקדח ואז אותו אדם חזר אל הרכב ממנו יצא ומישהו משלושת הבחורים אסף את התרמילים. הם גם איימו על המתלונן שיהרגו אותו. בהמשך אמר: **"צריך לאסוף אותו מיידית, כי זה היה ניסיון לרצח מול עיני כל הכפר. בנס אף אחד לא נפגע. דוד שלי חמודי ודאוד ניסו להפריד בין עטאף (הנאשם) למוחמד סרחאן (המתלונן)"** (שם, עמ' 2 שו' 4-2).

כאשר נשאל אם הם מסוכסכים השיב: **"כן וידעתי שהם בדרך לסולחה וזה היה סתמי"** (ת/44 שו' 16).

45. כאמור, גם עד זה חזר בו, בעדותו בפניי, מהדברים שאמר במשטרה וטען שהוא שמע על הנאשם אך איננו מכיר אותו אישית. הוא "חושב" ששמו עטאף שעבי, אך הוא איננו רואה אותו הרבה בכפר כי הוא לומד בוינגייט.

דבריו אלה אינם עולים בקנה אחד עם העובדה שבהודעתו למשטרה ידע לומר שיש לנאשם רכב מסוג "פג'ו אפור או שחור, 205" (שם, שו' 20) ושהוא גר בשכונה המערבית (שם, שו' 24) ושהוא ידע שהם בדרך לסולחה.

46. בעדותו טען שהוא יצא לרחוב אחרי ששמע רעש ואמרו שמישהו ירה על מישהו. כן טען, שהוא איננו זוכר מי אמר לו שהנאשם ירה. הוא ראה את המתלונן והבין שקרה משהו אך לא ראה דבר. אמרו לו שהמתלונן התעמת עם עטאף שעבי (הצביע על הנאשם) אבל הוא לא ראה את עטאף במקום.

בהמשך אמר שההודעה נגבתה ממנו בבית סבו והוא אמר שראה מה קרה ושהיה עד לאירוע. כשעומת עם דבריו בתחילת עדותו בבית המשפט, לפיהם אמר שהוא לא ראה דבר השיב: "אני ראיתי. אמרתי שראיתי, אמרתי שלא הבחנתי מי נגד מי ומה בדיוק מתרחש. אבל ראיתי אנשים, וראיתי עימות. אנשים מתעמתים, ראיתי. אבל מי נגד מי, מי מפריד ומי לא, אם הנאשם היה בכלל, אני לא זוכר וגם לא יודע" (עמ' 41 שו' 20-23).

כשהוקראו בפניו הדברים שאמר בהודעה (ת/44) עמ' 1 שורה 3, שם אמר: "לפני שעות בצום עמדתי עם חברים בשעה 19:20 בערך, ראיתי כמה בחורים, שלושה אנשים, שניים עם מוט ואחד שלף אקדח", לא הכחיש שאמר את הדברים, אך אמר: "את הבן אדם בדיוק לא ראיתי, את הפנים לא זיהיתי. עכשיו בישיבה הזאת אני יכול לזכור את הפנים שלו, מה הוא לובש, מה יש לו ביד, אבל בזמן העימות אני לא מעכל בדיוק מי תפס מה ומי תפס מי" (עמ' 41 שו' 27-29).

הוא לא הכחיש שאמר במשטרה: "ואחד שלף אקדח באמצע הכביש, בצבע שחור, וכיוונו אותו לכיוון בחור בשם מוחמד סרחאן שהתחמק מהפחד של הירי מתחת לאוטו", אך טען ששמע זאת מאחרים. לדבריו, הוא ראה את המתלונן מתחמק ובורח מתחת לאוטו ואחר כך אמרו לו שהנאשם שלף אקדח לעברו, אבל הוא לא ראה זאת. הוא אישר ששמע קללות, אך אינו יודע מי קילל (עמ' 42 שו' 4-11).

כשנשאל אם שיקר לחוקר, השיב בשלילה. הוא אישר שאמר לחוקר: "כאשר הוא, עטאף שעבי, כאשר באמצע הירי נתקע לו האקדח, אז הוא חזר חזרה לכיוון הרכב שלו". אך טען שהוא לא ראה בדיוק מה קרה ואמר: "... אני בדיוק מה קרה לא ראיתי בדיוק, לא זוכר בדיוק. ראיתי משהו מוזר לחלוטין. פעם ראשונה שאני רואה, אבל לא יודע מה זה, מה קרה בדיוק. לא יודע מה החזיק, אני ראיתי משהו מוזר. אני לא זוכר את הפנים של המחזיק" (עמ' 42 שו' 15-19).

כשנשאל אם ראה איפה הנאשם החזיק את האקדח, השיב: "אני לא יודע מי החזיק ומה החזיק. אני לא יכול לוודא שמישהו החזיק משהו שאני לא ראיתי. סליחה, לא לא ראיתי אלא לא זיהיתי" (ההדגשה אינה במקור) (עמ' 42 שו' 20-22). בהמשך אמר שלגבי האקדח לא ראה דבר ושמה שאמר בהודעתו לגבי האקדח לא ראה אלא שמע. עם זאת, ידע לומר שמי שהפריד בין המתלונן לבין האחרים היו חמודי עפיף חלאילה ודאוד עפיף חלאילה. (עמ' 42 שו' 23-30).

47. לאחר שהוכרז עד עוין טען שהוא איננו מצליח לזהות את הנאשם שישב באולם, זאת - למרות שבתחילת חקירתו זיהה אותו ואף הצביע עליו.

לדבריו, הוא שמע שהייתה ירייה, אך לא היה בעמדה לראות מי ירה. כן אמר: "שמעתי, לא בהכרח ירייה, קול מוזר, שאני לא מכיר ולא יודע" (עמ' 46 שו' 16-17). לדבריו, לאחר האירוע הוא שמע, מאנשים שהיו באירוע, כל מיני דברים "שבלבלו לו את המוח". הוא שמע: "זה אמר שהוא שלף ככה, זה אמר לא שלף, זה אמר נתקע וזה אמר שלא נתקע, זה אמר שלקח את התרמילים, אז היה סוג של בלבול" (עמ' 46 שו' 24-30).

48. אין לי ספק, שבהודעתו למשטרה מסר העד דברי אמת. בבית המשפט התפתל העד בתשובותיו וניסה להתחמק מלהודות בכך שהוא מכיר את הנאשם ויכול לזהות את פניו, תוך שהוא שוכח שבתחילת חקירתו הוא הצביע, באופן ספונטני, על הנאשם שישב באולם.

בהודעתו במשטרה סיפר את הדברים כפי שמוסר מי שנכח באירוע. הוא ידע לומר שהמרחק בין היורה למתלונן היה כשני מטרים ושהוא עצמו רץ לעבר המתלונן והחביא אותו בבית כדי שלא ייפגע (ת/44, שו' 9-10). כך לא מספר מישהו שלא היה נוכח באירוע ולא ראה אותו, אלא שמע עליו מאחרים. גם היותו בצום בעת האירוע לא יכול לגרום לכך שיספר דברים שלא ראה, בוודאי לא באופן בו סיפר עליהם במשטרה. בניגוד "לתירוץ" של הצום, הוא עצמו אמר, בחקירתו הנגדית, שההודעה במשטרה נמסרה על ידו לאחר שהוא ישב בביתו (ללא שדיבר עם איש) ושבר את הצום (עמ' 46 לפרו' מיום 13.4.15, שו' 9-10).

49. אני מעדיפה, אפוא, את האמור בהודעתו של העד במשטרה על פני דבריו בבית המשפט. דבריו אלה מחזקים את הודעתו של המתלונן ואת דברי שאר העדים, כאמור לעיל.

50. מוחמד בן עפיף חלאילה

הודעתו (ת/40) נגבתה בשעה 21:24 ובה סיפר שבשעה 19:20-19:30 לערך, הוא היה בכניסה לביתו בחצר המעיין וכשהסתכל ימינה הבחין בשני בחורים (שלאחר מכן אמר שהם מנסור שעבי ומוחסן חטיב) יורדים (מרכב), אחד עם ברזל והשני עם טוריה. הוא ראה שהם רוצים לתקוף את מוחמד פריד סרחאן ומוחמד חכים סרחאן ואז הגיע עטאף עם אקדח, שלף אותו כיוון לעבר מוחמד פריד סרחאן ומוחמד חכים סרחאן קילל אותם והתחיל לירות לעברם. בהמשך הוא מכנה את עטאף - עטאף מנסור ומציין שהאקדח היה שחור.

ביום 11.8.14 נגבתה מהעד הודעה נוספת (ת/41), במסגרתה אישר, שוב, שהוא מכיר את הנאשם מהכפר וידע לומר את שמו. כאשר הוצג בפניו הסרטון ידע לזהות את רוב הנראים בו, לרבות הנאשם.

51. זיהויו של העד את הנאשם בשתי הודעותיו במשטרה (זו הפגומה - ת/41 וזו שאיננה פגומה - ת/41), היה זיהוי וודאי. כאשר נשאל העד בהודעתו הראשונה במשטרה: "האם זיהית בוודאות מי ירה ועם מה הוא ירד, השיב: "עטאף מנסור עם אקדח שחור" (ת/40, שו' 23-24). כן ציין, שהוא ראה את הנאשם ממרחק קטן מאד: "הטווח שלי בין עטאף מנסור לביני היה אפס. אני ואח שלי היינו באמצע ואז שהבחנו שהוא שולף את האקדח פחדנו וזזנו הצידה..." (ת/40 שו' 12-13).

כאשר נשאל בהודעתו השנייה במשטרה: "האם אתה בטוח שזה עטאף מנסור שעבי?" השיב: "במאה אחוז" (ת/41, עמ' 2 שו' 7-8).

כאשר הוצג בפניו הסרטון הוא אמר, במפורש: "... אני מזהה את עטאף עם קובע (צ"ל כובע) שחור חולצה

לבנה ומכנס בהיר יורה עם הנשק אקדח שחור" (ת/41, עמ' 2 שו' 4-6).

52. גם עד זה גר במג'דל אל-כרום וגם הוא חזר בו מדברים מהותיים שאמר במשטרה, לרבות ובעיקר זיהויו של הנאשם כמי שהחזיק באקדח וירה והוכרז עד עוין.

בעדותו בפניי אישר העד, שהוא מכיר את הנאשם מהכפר וידע לומר ששמו עטאף שעבי, או מנסור. הוא סיפר שהוא ראה את האירוע - ראה שני אנשים יורדים מרכב, אחד עם מקל ואחד עם טוריה ורוצים לתקוף מישהו. הוא לא ידע את מי רצו לתקוף, אך הרים את ידיו כדי להגן. פתאום "... הגיעו הרבה אנשים, התחילו צעקות, הגיע בחור עם כובע (איננו זוכר את צבעו) וירה. מכל הצעקות, אני לא ראיתי מי זה בכלל, אבל ראיתי בחור עם כובע" (עמ' 17 שו' 8-10). איננו זוכר כמה יריות הוא ירה. לא זוכר את צבע האקדח.

53. גם לגבי עד זה, אין לי ספק שהוא אכן זיהה את הנאשם כמי שהחזיק באקדח וירה לעבר המתלונן, אך העדיף שלא לומר זאת בעדותו בבית המשפט.

כאשר הוא עומת, בעדותו בפניי, עם הזיהוי הוודאי שהוא זיהה את הנאשם בשתי הודעותיו למשטרה, התקשה העד להשיב וניסה להתחמק מלהשיב על השאלה אם אמר במשטרה שהוא ראה את הנאשם יורה מאחר שראה זאת, או מאחר ששמע זאת מאחרים (פרו' מיום 13.4.15 מעמ' 18 שו' 31 ואילך), אך כאשר נשאל אם שיקר למשטרה השיב: "לא שיקרתי" (שם, עמ' 19 שו' 6).

בהמשך, כאשר נשאל אם אמר למשטרה כי מי שירה הוא: "עטאף מנסור עם אקדח שחור", השיב: "יכול להיות שכן. לא זכור לי כל מה שאמרתי" (שם, עמ' 19 שו' 13), אך לאחר מכן שוב אמר, ש"אמרו בקטע הזה. הגיע אדם עם כובע וירה. זה היה מ 30 עד 50 איש ביחד בכביש הראשי. עם צעקות" (עמ' 19 שו' 16-17).

לאחר שהשתהה בתשובתו, הוא לא ידע להסביר כיצד לא אמר במשטרה שהוא שמע מאחרים שהנאשם ירה, אלא אמר שהוא מזהה בוודאות שזה עטאף מנסור (שם, עמ' 19 שו' 26).

54. בסופו של דבר, בחקירתו הנגדית, בתשובה לשאלות הסנגור, אישר העד, שהוא ראה את היורה ויכול היה לזהותו ואף השיב כך, במפורש, לשאלות מפורשות של הסנגור (עמ' 26 שו' 6-9):

"ש. ואני מבין בעצם שאתה גם לפני כן מכיר את הנאשם, נכון ?

ת. כן.

ש. אם הוא זה שהיה בזירה והשתמש באקדח, יכולת לזהות אותו, נכון ?

ת. כן."

תשובות אלה דווקא מחזקות את דבריו של העד למשטרה לפיהם הוא זיהה את הנאשם, בוודאות, כמי שהחזיק באקדח וירה. שהרי, במצב דברים בו העד יכול היה לזהות, בזירה את היורה וכאשר אין חולק שהוא מכיר את הנאשם, ברור שאם היורה **לא** היה הנאשם, העד היה יודע זאת בוודאות והיה אומר למשטרה שיש שמועה שזה הנאשם אבל הוא יודע שזה לא הוא, כי הוא ראה את היורה וראה שאין זה הנאשם.

55. אמיתות הזיהוי בהודעה עולה גם מהאופן בו היא נמסרה - בגוף ראשון יחיד "הייתי"; "הבחנתי"; "ראיתי" וכאשר הוא מתייחס אליו ואל אחיו, יחדיו, הוא אומר: "היינו"; "זזנו".

כשהסרטון הוצג בפניו, באולם בית המשפט, הוא ידע לזהות את רוב הנראים בו ואף זיהה אדם מחזיק אקדח, אך טען שאינו יכול לראות מי זה. בעדותו בפניי אישר העד דברים שאמר בהודעתו ת/41, בעת שצפה בסרטון: **"אני מזהה את אח שלי ואת מוחמד נעים ואני מרחיקים אדם שהיה עם טוריה ואני לא יודע מי זה ואדם עם מקל שזה אחיו של עטאף ואם אני לא טועה זה מנסור"**, אך כאשר התובע הקריא לו, בחקירתו בפניי, את הדברים שאמר בת/41, מיד לאחר מכן, באשר לזיהוי של הנאשם: **"אחרי זה אני מזהה את עטאף עם כובע שחור וחולצה לבנה ומכנס בהיר יורה עם הנשק, אקדח שחור"** ושאל אותו: **"זה מה שאמרת. זה מה שקרה באמת?"** התחמק ממתן תשובה של כן או לא ואמר: **"אני כבר, לא זכור לי"**.

"הפרדה" זו שניסה העד לעשות, בין זיהוי את האחרים לבין זיהוי את הנאשם, היא מלאכותית, איננה מתקבלת על הדעת ואיננה אמינה, במיוחד כאשר לפי דבריו הוא, הוא ראה את היורה מטווח קצר ביותר. גם טענתו, בהמשך החקירה, לאחר שהוכרז עד עוין, לפיה הוא לא ראה את עטאף, אלא אמרו לו את שמו, איננה סבירה בעליל ואיננה אמינה עליו.

כאשר הוצג בפניו זיהוי הברור את הנאשם במשטרה השיב: **"אין לי מה להגיד"**. כאשר הוצגו בפניו דבריו בהודעתו ת/41 ש' 23, שם אמר בגוף ראשון יחיד: **"אני מזהה את עטאף עם כובע שחור"**. דברים שאינם עולים בקנה אחד עם "זיהוי" על פי שמועה ששמע, אמר: **"כל הקטע הזה שהיה, אני לא יודע מה להסביר לך פשוט"**. כאשר נאמר לו על ידי: **"כי אולי יש בעיה להסביר את זה. שם אתה אומר מזהה ופה אתה אומר שמעתי. רק אתה יכול להסביר את זה. אף אחד אחר לא"**, הרכין העד את ראשו ושתק (עמ' 23 ש' 9-11).

56. העובדה שהודעתו הראשונה נגבתה באופן הפגום שתואר לעיל, איננה יכולה להסביר, לא את האופן בו מסר את הדברים בהודעתו הראשונה ובוודאי לא את האמור בהודעתו השנייה (ת/41), שנגבתה למעלה מחודש לאחר מכן, בתחנת המשטרה, על ידי חוקר אחר.

יתירה מזו - לשאלות הסנגור, בחקירה הנגדית, אם במועד בו נגבתה ממנו ההודעה הראשונה (שאינו חולק שנגבתה בבית אחות המתלונן), נגבו הודעות גם מאנשים אחרים, השיב העד: **"יכול להיות" "לא זכור לי" "לא ידעתי"** ואמר, באופן כללי, שהיו הרבה אנשים בבית (עמ' 23 ש' 30-33, עמ' 24 ש' 1).

57. בדבריו של העד מצויות סתירות פנימיות נוספות ורבות, שאינני רואה צורך לעמוד על כל אחת ואחת מהן. לא נתתי כל אמון בדבריו בפניי לפיהם הוא לא זיהה את הנאשם כמי שירה ואין לי כל ספק שהוא זיהה את הנאשם וכי דבריו למשטרה, בשתי הודעותיו, היו אמת לאמיתה. לפיכך, אני מעדיפה הודעות אלה על פני עדותו בבית המשפט.

58. דאוד בן עפיף חלאילה

בהודעתו (ת/42) לא נרשמו מקום ושעת גביית ההודעה אולם אין מחלוקת שהיא נגבתה בסביבות השעות הנ"ל, בבית אחות המתלונן. העד סיפר בהודעה זו, כי ביום האירוע, בשעה 19:20 לערך, הוא הגיע עם רכבו אל בית אביו, שבחצר המעיין והבחין ברכב קטן, ממנו ירדו שלושה בחורים עם מקלות. הוא ואחיו מוחמד ניסו להפריד. עוד סיפר, כי לאחר מכן ירד מאותו רכב עטאף מנסור, שהחזיק "בין הביצים" אקדח שחור, שנראה לעין. הנאשם קילל את מוחמד חכים ומוחמד פריד ואמר להם "יא הומו", ירה שתי יריות ואמר "אני אהרוג אותך". אחרי שתי יריות היה לו מעצור בנשק והם "ירדו על הרצפה". אחיו של עטאף ועוד אחד אספו את התרמילים וברחו.

בהודעה נוספת, שנגבתה ממנו למעלה מחודש לאחר מכן, ביום 14.8.16 (ת/43), אמר העד שהוא מכיר את הנאשם ומשפחתו ושהם ידועים בכפר גם כמשפחת שעבי וגם כמשפחת מנסור.

כאשר הוצג בפניו הסרטון הוא זיהה את האירוע ואת רוב האנשים המעורבים, לרבות הנאשם, וציין שהוא חובש כובע שחור, לובש חולצה לבנה ומכנס בהיר, מחזיק אקדח, מכוון אותו לעבר המתלונן ויורה. כן הוסיף שהיה לנאשם מעצור באקדח והוא לא הצליח לירות שוב.

59. כאמור - גם עד זה, שהוא אחיו של מוחמד עפיף חלאילה, חזר בו מהודעתו במשטרה והוכרז עד עוין. אין חולק שגם עדותו של עד זה נגבתה בבית האחות, באופן הפגום, האמור לעיל.

בעדותו בפניי טען שהוא לא הכיר את הנאשם לפני האירוע, אולי הכיר אותו כילד. הוא יודע ששמו עטאף שעבי, אך אינו מכיר אותו בשם נוסף. עם זאת, כאשר נשאל, בחקירתו הנגדית, מי זה עטאף שעבי, הוא הצביע על הנאשם וכאשר נשאל מי זה עטאף מנסור אמר: "זה אותו עטאף שעבי שהצבעתי עליו. זה אותו משפחה" (עמ' 31 שו' 4-5).

כן סיפר את התרחשות האירוע וציין, בין היתר, כי מרכב נוסף שהגיע למקום, ירד בחור עם כובע, שהתקרב לכיוונם "והיה לו מין כלי כזה פה (מצביע על החגורה מקדימה), שחור, הרים אותו, קילל, וברגע שאני ראיתי את הכלי מתרומם די נבהלנו, ואז אחי, מוחמד, שהעיד לפניי, אמר ירי, ירי, ואז כאילו התקפלנו קצת". לדבריו "אמרו לו" שאלה היו "הבנים של אבו עטאף, ממשפחת עטאף", אך הוא לא יכול היה לומר שם של אדם אחד שאמר לו זאת (עמ' 28 שו' 28-31).

60. גם לגבי עד זה, אין לי ספק שדבריו בהודעותיו למשטרה, לרבות זיהויו את הנאשם כמי שירה, היו דברי אמת וכי בעדותו בפניי ניסה להתחמק מזיהויו של הנאשם, מאחר שנערכה סולחה בין המשפחות.

בעובדה שהעד מתגורר מחוץ לכפר מאז שנת 1986, אין כדי לשכנעני שהוא לא יכול היה לזהות את הנאשם כמי שירה. אילו כך היה, העד היה אומר זאת לחוקר שחקר אותו. גם מי שמתגורר מחוץ לכפר, בא לכפר לבקר את משפחתו. אילו לא היה מזהה את הנאשם כמי החזיק באקדח וירה, הוא היה אומר לחוקר, שאחרים אומרים שזה עטאף שעבי, אבל הוא לא יכול לזהות אותו, מאחר שהוא לא נמצא בכפר כבר 20 שנה. מהודעתו הראשונה עולה שהוא עצמו זיהה את הנאשם וכך עולה גם מהודעתו השנייה (ת/43 - ההודעה המקורית, בכתב יד) שם הוא אומר: "**ואני מזהה את עטאף, האח של מנסור וחמודי, עם כובע צבע שחור וחולצה לבנה ומכנס בהיר ומחזיק בידו אקדח בצבע שחור וכאשר הוא הגיע לכיוון שלנו לפני שירה הוא היה עם אקדח בחלק הקדמי של המכנס לבטן וכאשר אני ראיתי את האקדח אני הייתי בהלם ...**" (שם עמ' 2 שו' 3-9).

העד מסר את הדברים בגוף ראשון יחיד, תיאר אותם כפי שמתאר מי שרואה זאת בעצמו ואף תיאר את תחושתו כאשר הבחין באקדח בחלק הקדמי של המכנסיים של הנאשם, כאשר הנאשם הלך לכיוון שלו. ברור לחלוטין, כי אין מדובר בדברים שהעד שמע וכי העד עצמו זיהה את הנאשם וראה את אשר תיאר בציטוט דלעיל.

61. העד גם אישר בפניי, שהוא אמר בהודעתו הראשונה, שעטאף "**... ירה שתי יריות... ואמר לו שאני יהרוג אותו, הוא כיוון עליו לרצוח אותו, ממרחק אפס בערך, מטווח אפס בערך**" והסביר שזה היה במרחק קרוב ולכן אמר טווח אפס. בחקירתו הנגדית ציין, שפניו היו כלפי בני משפחתו אך כאשר היורה הגיע לזווית הראייה שלו, הוא הסתכל עליו (עמ' 38 שו' 26).

62. אכן, קיימות סתירות מסוימות בין גרסאות ארבעת העדים (ועדים נוספים), לרבות בשאלה כמה כדורים נורו (אם אחד או שניים), אולם אין מדובר בסתירות היורדות לשורשו של עניין, אלא בסתירות טבעיות, המצויות תדיר בין דברי עדים שונים, במיוחד כאשר מדובר באירוע דרמטי ומהיר. סתירות אלה מצביעות, גם הן, על כך שכל עד מסר את אשר ראה ולא את אשר שמע מהאחרים.

החוקרים אשרף דמוני ואור פרץ, אישרו בפניי את הדרך הפסולה בה נגבו ההודעות מארבעת העדים, אולם יחד עם זאת עמדו על כך שהם כתבו, במדויק, את כל מה שהעדים אמרו. מאמינה אני לעדותם של חוקרים אלה ולמעשה - העדים עצמם אינם מכחישים שהם אמרו לחוקרים שהם זיהו את הנאשם כמי שירה ואף אינם טוענים שהם אמרו לחוקרים שהם שמעו זאת מאחרים, כפי גרסתם בפניי.

63. בעובדה שכל העדים לא רצו להגיע להעיד בבית המשפט ובסופו של דבר, לאחר שהובאו בצווי הבאה, היו עדים עוינים אין כדי לומר, כטענת הסנגור, כי הם לא רצו לחזור על דבריהם במשטרה מאחר שהם אינם אמת.

יכולות להיות סיבות רבות לכך שעדים חוזרים בהם, בבית המשפט, מדברים מהותיים שאמרו במשטרה. מדובר בתופעה נפוצה ולא תמיד מתבררות הסיבות לכך. במקרה דנן עולה מהעדויות, כי לפחות אחת הסיבות היא העובדה שנערכה סולחה בין משפחות הנאשם והמתלונן. אין בכך כדי לשלול סיבות נוספות, השמורות עם

גרסת הנאשם:

64. בבית המשפט כפר הנאשם בכל עובדות כתב האישום. לטענתו, הסכסוך לא היה בינו לבין המתלונן, אלא בין המתלונן לבין אחיו מוחמד הנזכר בסעיף 1 לכתב האישום. כן טען שבמועד הרלבנטי הוא היה בכפר, סמוך לביתו, אך לא באזור ביצוע העבירה.

65. בהודעתו הראשונה במשטרה, שנגבתה ביום 12.8.14 בשעה 01:20 (ת/1), הכחיש הנאשם סכסוך כלשהו עם המתלונן או עם בני משפחתו, הכחיש את כל המיוחס לו ואמר שהוא איננו זוכר אם ביום האירוע, בשעה 19:00 לערך, הוא היה בשכונת אלעין (הוא מקום האירוע).

בהודעתו השנייה (ת/2), שנגבתה ביום 13.8.14 בשעה 12:38, שב והכחיש הנאשם את כל המיוחס לו. הוא טען שהוא עובד בשמירה על "בגרים" בפרויקט הרכבת בבר-לב, אצל חברה מדיר חנא, 31 ימים בחודש. לגבי השעות בהן הוא עובד הסביר הנאשם, שזה תלוי מתי העובדים מסיימים את העבודה ושהוא יכול להתחיל בעבודת השמירה בכל שעה מהשעה 16:00 ועד השעה 22:00. עוד ציין, שבבוקר הוא עובד בשיפוצים.

66. כאשר נשאל אם היה נוכח ביום האירוע בריב בין אחיו מנסור ומוחמד שעבי לבין משפחת סרחאן השיב: "אני לא זוכר" (ת/2 שו' 59-61). כאשר נשאל היכן היה ביום האירוע בין השעות 17:00 ל- 20:00, שוב השיב: "אני לא זוכר" (שם, שו' 66-67). כאשר נשאל, שוב, לקראת סוף ההודעה ת/2, אם הוא היה נוכח באירוע ולא השתתף בו השיב: "לא מאשר אם הייתי או לא". כאשר נאמר לו: "אם היית ולא השתתפת תגיד לי על מנת לבדוק את הטענה שלך", השיב: "שומר על זכות השתיקה". ובהמשך: "אני לא מאשר אם הייתי נוהג או לא בפסאט, או שהייתי נוכח או שלא הייתי נוכח". לעומת זאת התעניין הנאשם "מתי הגיעה המשטרה לזירה, האם בדקו אם יש תרמיל או אין, יש אקדח או אין, אדם שירה צריך לצאת כדורים, איפה הם" (ת/2 שו' 230-231). התעניינות זו מקבלת משמעות, לרעת הנאשם, נוכח דברי חלק מהעדים בהודעותיהם במשטרה, לפיהם אחיו של הנאשם אספו את התרמילים.

גרסתו בתשובתו לכתב האישום מהווה, אפוא, עדות כבושה, על כל המשתמע מכך.

67. בנוסף, בעדותו בפניי לא חזר הנאשם על הגרסה שמסר בתשובה לכתב האישום, לפיה הוא היה בקרבת ביתו, אלא אמר שהוא אינו יכול לומר היכן היה "יכול להיות בבית, יכול להיות בעבודה" ויכול להיות גם בדרך מהבית לעבודה או מהעבודה לבית. הוא לא יכול היה לתת הסבר מניח את הדעת לתשובות המתחמקות שמסר בהודעותיו, באשר לנוכחותו באירוע (עמ' 111-112 לפרו').

לדבריו, באותה תקופה הוא היה יוצא מביתו לעבוד בשיפוצים, בין שבע לשמונה בבוקר, מסיים בין שלוש לארבע בצהריים ובערב, החל משעה חמש או שש בערב, היה עובד בשמירה. עבודת השמירה הייתה בצד הדרומי של מאג'ד אל כרום, ועבודות השיפוצים, היו בקיבוץ איילון, בנהריה ובקרית ים (עמ' 107 שו' 11-16).

הוא טען שבתקופה הרלבנטית הוא עבד כל יום ולא נכח באירוע, אך לא הביא כל ראיה לתמיכה בדבריו לגבי האינטנסיביות של עבודתו, לא תלושי שכר, לא רישום נוכחות ולא עדות של מעבידיו.

68. הנאשם אישר שבתקופה שעבד בשתי העבודות הוא היה מגיע בבוקר לביתו "**עושה מקלחת, אוכל, יושב שעה שעתיים והולך לעבודה. כך גם בסוף היום, בין השיפוצים לשמירה**" (עמ' 110 שו' 21-22). כן אישר שבדרך מהעבודה לביתו (ובחזרה) הוא חייב לעבור דרך שכונת אלעין, שם התרחש האירוע, כך שגם על פי גרסת הנאשם, לא נשללת אפשרות נוכחותו באירוע (עמ' 107 שו' 25-26).

69. הנאשם טען, בעדותו בפניי, שאין לו כובע בצבע שחור, אלא רק כובעים לבנים. רק לאחר שהוצג לו צילום של הבגדים שנמצאו בביתו (ת/29) וביניהם כובע מצחייה שחור, אישר שאלה בגדיו, שהיו בביתו ואמר: "**יכול להיות שהיה לי גם כובע בצבע שחור, אבל אני אוהב לבן**" (עמ' 114 שו' 17). ודוקו: אין בפניי ראיה, המזהה את כובע המצחייה השחור שנתפס בביתו של הנאשם עם הכובע אותו נראה היורה חובש בסרטון, אולם **השקר** ששיקר הנאשם כאשר טען שאין לו כובע שחור, פועל נגדו.

70. הנאשם לא יכול היה להסביר מדוע עדי התביעה מסרו במשטרה שהם זיהו אותו כמי שהחזיק אקדח באירוע ומדוע, אם (כגרסתו) משפחת סרחאן מסוכסכת עם אחיו ולא אתו, הם הפלילו אותו ולא מישהו מאחיו - מוחמד או מנסור, אשר השתתפו באירוע.

התנהגות מפלילה של הנאשם

71. תמיכה נוספת בראיות נגד הנאשם, יש לראות בעובדה שלאחר האירוע הנאשם נעלם והמשטרה לא הצליחה למצוא אותו, למרות הודעות שהשאירה אצל בני משפחתו. מדובר בהתנהגות מפלילה, היכולה לחזק את ראיות התביעה - ע"פ 1645/08 - פלוני נ' מדינת ישראל . (מיום 3.9.2009).

לאחר האירוע נעלם הנאשם וכל ניסיונות המשטרה לאתרו עלו בתוהו. רק ביום 12.8.14, לאחר שביום 11.8.14, הגיע לביתו שוטר ביחד עם צוות יס"מ, על מנת לעצרו על פי צו בית משפט ולאחר שעלה בידי המשטרה ליצור עמו קשר טלפוני, הגיע הנאשם לתחנת המשטרה.

72. הנאשם טען, כי הוא לא ידע שהמשטרה מחפשת אותו וכי הדבר נודע לו רק כאשר החוקר אייל התקשר אליו לפלאפון ושעל עצם קרות האירוע הוא ידע רק יומיים לפני שהסגיר את עצמו, מפי אשתו שאמרה לו שהמשטרה הגיעה אליהם הביתה וכן מפי רכז המודיעין שהתקשר אליו.

73. אינני מאמינה לדבריו אלה, אשר נסתרים במזכרים שהוגשו לתיק, כדלקמן;

מזכר מיום 9.7.14 (ת/11) לפיו, ביום 8.7.14 נערך ביקור בביתו של הנאשם, שלא היה בבית. בשיחה עם אביו אמר האב, שהנאשם לא נמצא בבית מעל לשבוע ימים. הוסבר לאב שהנאשם מבוקש וחסר מעצר והאב אמר שהוא אינו רואה אותו כלל.

מזכר מיום 9.7.14 (ת/12), לפיו, ביום 9.7.14 נערך ביקור בביתו של הנאשם, שלא היה בבית. בשיחה עם הוריו נאמר לשוטר שהם לא ראו אותו מעל לשבוע ימים.

מזכר מיום 20.7.14 (ת/13), לפיו, ביום 20.7.14 נערך ביקור בביתו של הנאשם, שלא היה בבית. בשיחה עם אשתו, היא אמרה שמאז האירוע הוא לא חזר הביתה, הוא אינו מתקשר והיא כלל אינה רואה אותו.

מזכר מיום 19.8.16 (ת/32) אשר נכתב על ידי רכז המודיעין בני דותן (להלן: "דותן"), לפיו ביום 9.8.14 הוא שוחח עם אשתו של הנאשם, אשר אמרה לו שהיא יודעת שהנאשם דרוש לחקירה, שהיא דיברה אתו בטלפון ושהוא יודע שהוא דרוש. כן נכתב במזכר, שדותן שוחח יותר מעשר פעמים עם אביו של הנאשם, ושהאב מסר לו שהוא הודיע לנאשם שהמשטרה מחפשת אותו.

74. הסנגור טוען, שהזימונים שהשוטרים השאירו לנאשם, לא הושארו בביתו של הנאשם, המתגורר בקומה השלישית, אלא בבית אביו של הנאשם, שהתגורר בקומה הראשונה ולכן לא הגיעו אל הנאשם. רק כאשר השאירו הזמנה בביתו, אצל אשתו ונדע לו דרך אחותו או אחיו, שרכז החקירות מחפש אותו הגיע הנאשם לתחנה והסגיר עצמו.

גם הסבר זה וגם ההסבר הנוסף, שהובא מפי הסנגור, לפיו הנאשם עבד באותה עת בשתי עבודות, בשעות היום בשיפוצים מחוץ למאג'ד אל כרום ובלילה בשמירה, אינם מניחים את הדעת (בלשון המעטה), שכן הנאשם עצמו העיד שהוא היה חוזר הביתה בין העבודות וממילא ברי שמשפחתו ידעה היכן הוא עובד ויכולה הייתה ליצור עמו קשר. בנוסף, הנאשם לא הביא את בני משפחתו, כעדים מטעמו, על מנת שיסרתו את האמור במזכרים הנ"ל ויעידו שהם לא מסרו לו את ההודעות שהושארו אצלם על ידי המשטרה.

75. דוקו: האמור במזכר האחרון הנ"ל, לגבי דבריהם של אשת הנאשם ושל אביו לדותן הוא, אמנם, עדות שמועה בכל הנוגע לתוכן הדברים, אולם משהוכח, לכאורה, שהדברים נאמרו לדותן, יש משמעות לכך שהנאשם לא הביא את אשתו ואת אביו להעיד ולהסביר מדוע אמרו דברים אלה, אם אין בהם אמת ואף לא הביאים לעדות, בהתייחס למזכרים האחרים, על מנת שיעידו אם הודיעו לנאשם שהמשטרה מחפשת אותו ומתי.

הנאשם העיד, שהוא היה מגיע כל יום הביתה, בין העבודות ופוגש את אשתו ואולי גם את הוריו, אבל איש מהם לא אמר לו שהמשטרה מחפשת אותו. הוא לא יכול היה להסביר מדוע אשתו אמרה, עוד ביום 20.7.14 (ת/13), שמאז האירוע הוא בכלל לא בבית וכיצד, למרות האמור ב(ת/32) לגבי השיחה עם אביו, אביו לא אמר לו שהמשטרה מחפשת אותו.

76. נוכח האמור לעיל ונוכח הסתירות והתמיהות העולות מגרסת הנאשם, כמו גם הימנעותו מלהביא את אשתו ואת אביו להעיד, ניתן לקבוע, שהנאשם ידע היטב שהמשטרה מחפשת אותו ושהוא נמנע מלהגיע הביתה והתחמק מהמשטרה במשך כ- 40 ימים לאחר האירוע.

התנהגות זו מהווה, בנסיבות העניין, התנהגות מפלילה, המחזקת את הראיות נגד הנאשם.

77. הנאשם העיד, מטעמו, את אחיו, מנסור שעבי, אשר לקח חלק באירוע. מנסור טען, שכל שהיה באירוע הוא ויכוח בינו ובין אחיו חמודי לבין המתלונן ומשפחתו, על רקע ויכוח קודם, שאירע כחודש לפני כן וכי אנשים הפרידו ביניהם (עמ' 115 שו' 26-23) (עמ' 116 שו' 7-3).

מנסור טען שהנאשם לא היה במקום באותו יום וכי אם הוא היה מעורב באירוע הם לא היו עושים סולחה כאשר

הוא שווה במעצר, אלא היו מחכים שיצא (עמ' 118 שו' 11-13).

מנסור אישר שהוא החזיק טוריה ואחיו מחמוד החזיק מקל ושהם הגיעו למקום ברכב פיג'ו בצבע כחול, (עמ' 116 שו' 20-21) אך טען שהוא לא שמע יריות ולא ראה מישהו מחזיק אקדח (עמ' 117 שו' 25-32).

78. אינני נותנת אמון בדברי מנסור, הנוגדים את הראיות שפורטו לעיל ואת הנראה בסרטון. צפייה בסרטון מעלה, כי האירוע התרחש באופן עליו סיפרו העדים במשטרה וכי הירי אכן בוצע במרחק קצר מהעדים, לרבות מנסור, כך שלא ייתכן שמי שהיה במקום לא שמע את הירי.

ניתן אף לראות, שכאשר האקדח מוחזק בידיו של הורה, האנשים הנמצאים בסביבה מתכופפים, ככל הנראה, לשמע הירי.

עוד ניתן לראות, בניגוד לטענת הסנגור בסיכומיו, כי מתאר גופו של האדם, הנראה בסרטון כשהוא מחזיק אקדח, דומה למתאר גופו של הנאשם.

שקרי הנאשם:

79. טענת הנאשם לפיה הוא כלל לא היה במקום האירוע, בעת האירוע ומעולם לא החזיק אקדח, נסתרות בעדותו של סלים מטר, כמו גם בהודעות המתלונן ושאר העדים במשטרה, אותן העדפתי על פני עדויותיהם בפניי. שקריו בעניין התחמקותו מהמשטרה הוכחו במזכרים שפורטו לעיל. גם לגבי מקום הימצאות הנאשם בעת האירוע, מסר הנאשם עצמו שתי גרסאות בבית המשפט. האחת - זו שמסר בתשובתו לכתב האישום והשנייה - זו שמסר בעדותו בפניי.

שקרים מהותיים של נאשם יכולים לחזק את ראיות התביעה ואף להוות **סיוע**, מקום בו הוא נדרש. ראוי, בעניין זה: ע"פ 38/49 מחמד קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ב(1), 813; ע"פ 125/50 - דוד יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל. פ"ד ו(1), 514, בעמ' 565-566. כן ראו דברים שנאמרו ע"י כבוד השופטת ארבל בע"פ 1645/08 - פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2009).

"כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראייה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 624 (1996)). כל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 826, 832 (1982)). ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה. יחד עם זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות תחושות של מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135,142 (2001)). מכאן הזהירות שיש לנקוט במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרי נאשם."

80. בענייננו, השקר בנוגע להימצאותו בעת האירוע ולגבי החלק שנטל באירוע, הוא שקר המצוי בלב ליבו של האירוע ושל האישומים נגדו. ברור מהראיות, שאין מדובר בשקרים שנעשו מתוך בלבול, או לחץ, אלא מדובר בשקרים מכוונים ומתוכננים, שמטרתם להרחיק את הנאשם, הן מהמעשה והן מהמתלונן.

השקרים הוכחו בראיות חיצוניות, ברורות וחלקם אף הוכח מפי הנאשם עצמו. באשר לעדים העוינים - משקבעתי, כפי שפורט והוסבר לעיל, כי האמת מצויה באשר מסרו עדים אלה למשטרה וכי בביהמ"ש הם חזרו בהם מאשר אמרו במשטרה, במטרה לעזור לנאשם וכי דווקא דבריהם למשטרה היו דברי אמת, גם אלה ראיות פוזיטיביות הן, עליהן ניתן להשתית הרשעה. ראיות אלה מקבלות חיזוק בשקרי המהותיים של הנאשם, אשר מחזקים את "היש" ולמעשה - מהווים ראיה עצמאית שיש בה גם כדי להוות סיוע, על אף שזה אינו נדרש במקרה דנן.

יסודות העבירות:

81. העבירה של נשיאת נשק והחזקתו שלא כדין-

סעיפים 144(א) רישא ו- (ב) רישא לחוק העונשין קובעים:

"(א) הרוכש או המחזיק נשק בלא רשות על פי דין להחזקתו, דינו - מאסר שבע שנים. אולם אם היה הנשק חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2), דינו - מאסר שלוש שנים.

(ב) הנושא או מוביל נשק בלא רשות על פי דין לנשיאתו או להובלתו, דינו - מאסר עשר שנים. אולם אם היה הנשק חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2), דינו - מאסר שלוש שנים."

הוכח שהנאשם הוא זה שהחזיק באקדח שחור וירה לעבר המתלונן.

אמנם, האקדח לא נתפש ואף תרמילים לא נמצאו, אולם די בעדויות עדי הראייה במשטרה, אשר התקבלו על ידי כמהימנות ובאשר נראה בסרטון, כדי לקבוע שמדובר בכלי נשק "שסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיוצא באלה, שבכוחם להמית אדם, וכולל חלק, אבזר ותחמושת של כלי כזה", כנדרש בהגדרת "נשק", אשר בסעיף 144(ג)(1) לחוק העונשין, מה גם שעל פי סעיף 144(ג)(1) לחוק העונשין "אחת היא אם בעת שנעברה העבירה היה הנשק תקין לשימוש או לא". בכך התמלא היסוד העובדתי.

היסוד הנפשי גם הוא הוכח בעדויות העדים, שהרי, על פי עדויותיהם הנ"ל, הנאשם החזיק באקדח וירה בו, במכוון.

לפיכך, התמלאו כל יסודות העבירה.

82. העבירה של חבלה בכוונה מחמירה-

סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין קובע:

"(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(תיקון)

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין, באבן או בנשק מסוכן או פוגעני אחר".

היסוד העובדתי התמלא בעצם הקביעה שהנאשם ירה לכיוונו של המתלונן. לשם מילוי היסוד העובדתי אין צורך שהירי יפגע במתלונן ובוודאי שאין צורך שתיגרם בפועל, חבלה חמורה (או חבלה כלשהיא). כדי שיתמלא היסוד העובדתי, די בהוכחת ניסיון, שלא כדין, לפגוע באדם באמצעות כיוון נשק ישירות אליו וירי לעברו ממרחק קצר.

ראו דברים שנאמרו בע"פ 3623/11 נביל פרעוני נ' מדינת ישראל (26.11.2012) שם חזר ביהמ"ש העליון על ההלכה לפיה "היסוד העובדתי לפי סעיף 329(א)(2) הוא ניסיון לפגוע באדם באמצעות נשק (בנסיבות שלנו) ואין הוא מחייב שתיגרם בפועל תוצאה של חבלה חמורה. במילים אחרות, די בניסיון לפגוע על מנת שתושלם העבירה [ראו, למשל: ע"פ 10423/07 מדינת ישראל נ' סיטרין ([פורסם בנבו], 11.6.2008), פסקה 10 לפסק דינה של חברתי השופטת [כתוארה אז] מ' נאור (להלן: עניין סיטרין)]. נוכח ההכרעה לפיה המערער הוא שירה לעברו של המתלונן, הנסמכת בראש ובראשונה על עדותה של לוסיה ועל ממצאי סימני הירי, הרי שלא יכולה להיות מחלוקת כי התקיים היסוד העובדתי של העבירה [ראו, למשל: ע"פ 5225/03 חבאס נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 25, 32-33 (2003)]."

אשר ליסוד הנפשי - ה"כוונה המחמירה" אשר בעבירה המיוחסת לנאשם, היא כוונה מיוחדת. היינו - אין די במצב נפשי של פיזיות, רשלנות או קלות דעת לאפשרות של פגיעה חמורה בקורבן, אלא יש צורך בכוונה של ממש לגרום לו פגיעה שכזו. כוונה נלמדת מנסיבות העניין, תוך הפעלת החזקה לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו.

כיוון האקדח על ידי הנאשם, לעבר ראשו של המתלונן וכן מרחק הירי, שעל פי העדויות היה קרוב מאד, כמו גם העובדה שהנאשם ירה שני כדורים והתכוון לירות עוד ורק המעצור באקדח מנע זאת ממנו, אינם מותרים מקום לספק באשר לכוונתו של הנאשם שהירי אמנם יפגע במתלונן ובאשר לציפיותו שפגיעה כזו תגרום למתלונן חבלה חמורה או תטיל בו נכות או מום - הן מסוג החבלות שפגיעות של ירי גורמות.

ראו, בעניין זה ע"פ 4277/12 זורב בכוראשוילי נ' מדינת ישראל (28.7.2013) וכן את אשר נאמר בעניין פרעוני הנ"ל: "אשר ליסוד הנפשי, על מנת שיתקיימו יסודותיה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, שהיא עבירת ניסיון התנהגותית, יש להוכיח כי התקיים יסוד נפשי של 'כוונה מיוחדת' לפגיעה באדם. לעניין זה אין די ברשלנות, פיזיות או קלות דעתו לאפשרות של פגיעה כאמור [ראו, למשל: ע"פ 4667/93 מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 9.6.1994)]. כבר נפסק על ידי בית משפט זה כי על הכוונה לגרום חבלה חמורה ניתן ללמוד מחזקת הכוונה לפיה בני אדם המבצעים פעולה 'מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם' ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם [ראו: עניין סיטרין, פסקה 10 לפסק דינה של חברתי השופטת [כתוארה אז] מ' נאור; ע"פ 6019/09 קילאני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 18.3.2010)]. הטענה כי אין להכיר בתחולתה של הלכת הצפיות בעבירות ניסיון בכלל ובעבירה לפי סעיף 329(א)(2) בפרט - נדחתה זה לא מכבר על ידי בית

משפט זה [ראו: ע"פ 5492/11 אלרחמן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו), 5.8.2012], פסקאות 24-29 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל, אליה הצטרפו בהסכמה השופטים י' עמית וצ' זילברטל]. עמדה זו מבטאת את הלך רוחו של המחוקק, הרואה שקילות מוסרית בין כוונה לגרום לתוצאה לבין צפיית התרחשות התוצאה ברמת הסתברות הקרובה לוודאי [ראו, למשל: רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, פ"ד נט(6) 554, 571-572 (2005)]. לכאורה, אין כל קושי לסבור כי ירי של מספר קליעים לעברו של המתלונן מעיד על כוונת המערער לכל הפחות להטיל בו מום...".

הוכחו, אפוא, גם כל יסודות העבירה של חבלה חמורה בכוונה מחמירה.

83. העבירה של אימים

סעיף 192 לחוק העונשין קובע:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

דבריו של המתלונן בהודעתו במשטרה (אשר הועדפו על פני עדותו בפני, לפי סעיף 10א' לפקודה ונמצאו להם חיזוקים), לפיהם אמר לו הנאשם "אני ארצח אותך ואין מישהו אחר שירצח אותך חוץ ממני" וכן: "יא מנייק, אני אהרוג אותך אני ארצח אותך", עונים על דרישת סעיף 192 לחוק העונשין, שכן מדובר באיום בפגיעה שלא כדין בגופו של המתלונן.

לעניין היסוד הנפשי, יש צורך בכוונה מיוחדת, אך כוונה זו מכוונת לדרישה של "הפחדה" או הקנטה" וזו נלמדת מנסיבות האיום. אין דרישה כי תוכח כוונה לממש את האיום, אלא די בכך שהאיום נעשה על מנת להפחיד את האדם או להקניטו.

אין צורך להרבות במילים לשם קביעה, כי נסיבות המקרה, כפי שתוארו לעיל, ממלאים גם אחר דרישה זו, כך שגם לגבי עבירת האימים, התמלאו היסוד העובדתי וכן היסוד הנפשי.

סיכום:

84. סופו של דבר, הוכחו כל עובדות כתב האישום, בסייג אחד והוא - כי הוכח שלא רק אָחיו של הנאשם היו מסוכסכים עם המתלונן, אלא גם הנאשם עצמו (עובדה שפועלת, למעשה, נגד הנאשם ואין בה כדי לשנות את התוצאה).

כן הוכחו כל יסודות העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, הן היסודות העובדתיים והן היסודות הנפשיים. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, על פי עובדותיו, כמפורט בסעיפים 1 ו-2 לעיל.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשע"ז, 29 נובמבר 2016, במעמד הצדדים